

hopeapeili

N:o 6

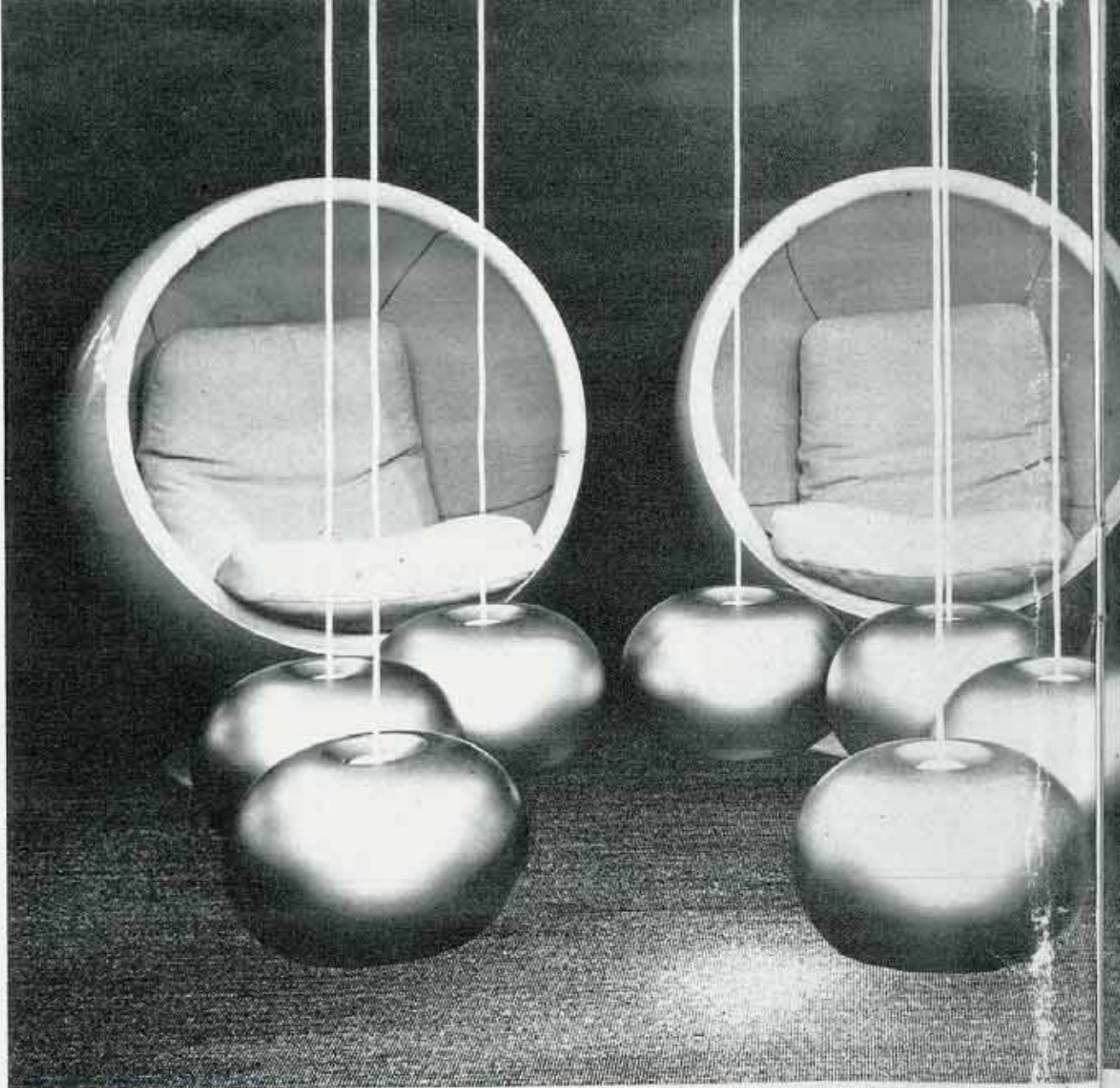
10.2.

1966

-:80

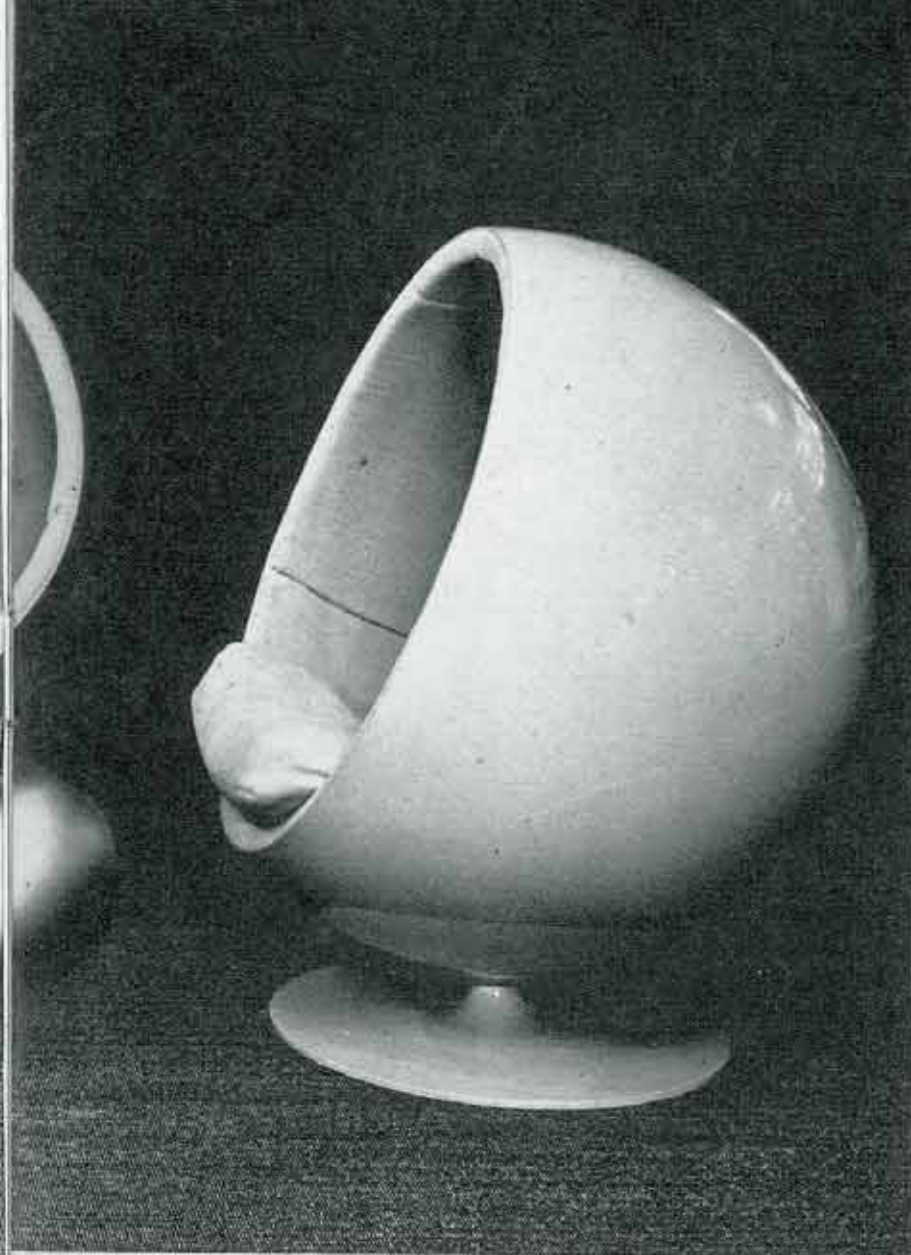

AVARUUS-
AJAN
ERAKON
ORANSSIN-
VÄRINEN
PESÄ

— KÖLNIN
MESSUJEN
VETO-
NAULA

← Sisustusarkkitehti Eero Aarnion suunnittelema Pallotuoli herätti huomiota Askon osastolla, missä niitä oli kahdeksan tuolin ryhmä yhdessä Ornon pallovalaisimien kanssa. Tuolin halkaisija on toista metriä, se pyörii, se on valmistettu lasikuidusta ja sen sisusta on pehmeätä vahtomuovia, jolle lisäpehmeyttä antavat dacrontäytteiset tyynyt.

Olivatko suomalaiset huonekalut parhaat?

Niin en väittäisi. Varmaan ne olivat yhtä hyviä kuin muutkin: mustia nahkasohvia, punaisia pehmustettuja tuoleja, paljon kansainvälistä ja kaikkialla samanlaista lähinnä julkisten tilojen tavaraa. Näyttelytilan sen sijaan olivat suomalaiset osanneet parhaiten käyttää hyväkseen. Meidän tuottajiemme osastoissa oli tilaa, rytmiä, tehoa. Ne muodostivat vaikuttavan kokonaisuuden, näkyivät, vetivät puoleensa. Kun Askon merkillisissä 'avaruuskapsleissa' eli oranssinkiiltävissä muovisissa pallotuoleissa istui kaksi modernin pitkätukkaista hoikkalinjaista mustiin trikoihin verhoutunutta nuorta mannekiinia, oli jo siinä vetonaulaa tarpeeksi tekemään tästä osastosta näyttelyn kohutuimman ja katsotuimman. Jokainen halusi sijoittua samanlaiseen tuoliin ainakin hetkeksi untuvanpehmeitten tyynyjen turviin. Oikea erakon tuoli, mielestäni. Siellä oli suojattu kuin muoviseinäisessä puhelinkopissa, maailman hälyt häipyivät eikä voinut edes sivuilleen vilkuilla. Avaruusajan ihmisen pesä koolean maailman keskellä.

Ruotsillakin oli suuri näyttelyalue, mutta se oli jaettu pieniin huonetiloihin, jotka oli sisustettu tavanomaisin, tosin hyvin tehdyin ja tyylikkään kotihuonekaluin. Siellä oli esineryhmiä, jotka voisi ilman muuta siirtää omaan ruokailu-, olo- tai

makuuhuoneeseensa, oli kaunis-pintaisia pöytiä, joita jäi ihailemaan, jos sattui ne esineiden runsauden keskeltä löytämään. Varsinainen näyttelyarkkitehtuuri kuitenkin puuttui. Puhumatta sitten eräiden muiden maiden osastoista, joissa huonekalut oli tungettu ahtaammalle kuin mitä ne ovat meikäläisen pikkukaupan varastossa.

Saksan osastolla kiinnitti huomiota keittiökalusteiden eräänlainen viimeistelty teknillisuus. Niinpä uunien, valojen, radion ym. koskettimet ja nappulat oli kovin huolitellun näköisesti upotettu kaappien ja pöytien pintoihin. Itse materilaalit olivat lämpimämmän ja iloisemman tuntuisia kuin meikäläinen vaalea hygieenisuus.

Oli siellä sitten merkillisyytenä nähtävissä minkinnahoin päällystetty sohva Englannin näyttelyssä. Ja italialaisilla häränverenvärisellä lehmännahalla verhoiltu sohva mustavalkoisen samalla nahalla päällystetyn naapurina.

Ylipäänsä oli hauska lukea kansanluonnetta sisustusesineistä. Ainakin meidän oman mystiikkaan ja eksoottisuuteen helposti ja hurmahenkisesti lankeavan laatumme erotti ilmiselvästi muiden pohjoismaiden viileämmästä ja järkevämmästä ilmapiiiristä. Ja tajusi samalla sen, ettei meikäläisen designin menestystä maailmalla sittenkään ole luotu aivan sattumalta, vaan sille on olemassa syvä kerros hedelmällistä ruokamultaa täällä väljässä ja syrjäisessä maassamme.

← Yrjö Kukkapuron kahdeksankulmainen tekonahalla päällystetty pöytä lasikuidusta valmistettuine lepotuoleineen oli katseenvangitsijana Haimin osastolla. Tätä ryhmää mm. italialainen Domus-lehti valokuvasi.